

שילה גרין נולדה בלונדון בקיץ 1927 להוריה יונה ואלק.

שלשום (שבת) הייתה אמורה לחגוג יום הולדת 91. יניב חגג איתה ביום שישי יום כיף נהדר בטבריה, ישבו במסעדה, צפו בשקיעה על הכנרת, וחזרו מאושרים. שילה חתמה על יפוי כוח מתמשך, ואתמול הייתה אמורה להגיע מטפלת שתגור איתה. נראה שכאשר הרגישה שהכל מסודר בקפדנות, כפי שאהבה, החליטה להפרד.

סיפור חייה של שילה, כמו של רבים מהוותיקים, הוא סיפור הקמתה של המדינה.

שילה למדה בבית ספר קתולי שנחשב איכותי, והייתה קצת חריגה בנוף של "הבונים". יפה ומטופחת, ספגה חינוך ציוני וסוציאליסטי ב"הבונים" לונדון, והייתה בחוות דיויד אידר.

כנערה בת 19 נשלחה לדרום צרפת בסודיות, כמקובל בעליה ב', להמתין לספינת מעפילים, ולעזור לאנשי ההגנה והפלי"ם בארגון הפליטים והשייט. לאחר שלושה חודשים הגיעה מארה"ב ספינת נהר, "הנשיא וורפילד" שמה, שהייתה בנויה להכיל 400 נוסעים. כל הציוד הפנימי הוצא ממנה, ע"מ שתכיל כ-4500 איש. שמה של האוניה הוסב ל"ציאת אירופה תש"ז" – אקסודוס.

שילה זכרה, ולימים תארה בצורה מפורטת וחיה, את החוויות הקשות, הצפיפות, הקרבות שניהלו מהסיפון - בעזרת קופסאות שימורים ותפוחי אדמה - נגד הספינות הבריטיות שצרו עליהם; ובעיקר את הרגע בו נודע לה שהבריטים לא מפנים אותם לקפריסין, אלא לגרמניה. שילה נשלחה למחנה מוקף גדרות תיל ומגדלי שמירה באנסברוק. לאחר מספר חודשים, בדצמבר 1947, הוברחה עם שלושים מחבריה, דחוסים במשאית, כולל לילה מעיק בברגן בלזן, חזרה לדרום צרפת. היא עלתה ארצה פעם שניה, הפעם בדרכון מזויף באנייה יוונית, והגיעה לחיפה באחד בינואר 1948.

שילה הצטרפה סוף סוף לגרעין הבונים במחנה עקיבא בחדרה. אך שר ההיסטוריה כנראה החליט שעליה לתרום עוד לתקומת המדינה. וכך היא נשלחה, עם חברות נוספות, לתפקיד סודי ביותר – עבודה ביצור תחמושת עבור ה"הגנה", בעיקר כדורים לתת-מקלע "סטן", באולם תת-קרקעי ענק; מתחת למכבסה המיתולוגית, בגבעת הקיבוצים ברחובות (מכון איילון).

ב-1949 נישאה לדוד נווה (נבי), וילדה את גדעון. לאחר מספר שנים התגרשו, ובקיץ 1956 היא נישאה להנרי, ויחד בנו קיבוץ בגליל, ומשפחה, כאשר נולדו שרון ויניב.

שילה עבדה במחסן הבגדים, ניהלה חנות נעליים ששירתה את החברים, ועבדה כפקידת הזמנות בשדה התעופה של ארקיע במחניים, לבושה בחליפת חצאית מהודרת ומאוד חריגה לתקופתה, מטופחת כרגיל.

שילה הייתה אישה מבריקה, "צריכה הייתה להיות עורכת דין", כפי שצינו חברותיה.

חברה איכפתית מאוד, דעתנית, לוחמת על דעותיה. תמיד מבררת ושואלת, מנסה להשפיע. מתעמקת בכל תקנון והחלטה, נלחמת על קוצו של יוד. מתייצבת באספות, ובחדרו של המזכיר, מצוידת בשאלות שהכינה מראש. פדנטית, שומרת החומות של הצדק והדמוקרטיה. מספר שנים הייתה חברה בוועדת הביקורת.

בתהליכי השינוי נלחמה שילה על זכויות הוותיקים, המייסדים, בנחישות ובתקיפות, לרוב ללא הצלחה.

חוויה קשה עברה, עם כל המשפחה, כששרון נפטרה לאחר מחלה קשה ב-2002. מאז הייתה שילה אמא וסבתא לאריאן. הנרי נפטר לאחר שהות בבית יונתן לפני כעשר שנים.

שילה מצאה נחמה במשפחה החמה, בביקורים של יניב, אריאן וגדעון. באיכפתיות שלא דהתה עם השנים על כל הקורה במשק, בחברותא של המפגש ושל קבוצת הוותיקים, ב"ביחד" של החגים, בטיפול המסור והסבלני של צוות המרפאה, בשיחות במדרכות.

שילה הלכה לעולמה בביתה, בכורסא הנוחה שלה, כשיניב לצידה.

והיום היא נטמנת באדמת הקיבוץ שנטלה חלק בהקמתו.

נוחי בשלום על משכבך, שילה יקרה.

אם יש אלוהים בשמיים, וודאי ישמח לקבל ממך עזרה לניהול תקין של העניינים. יש הרבה מה לשפר בעולמנו.

לגדעון, יניב ואריאן וכל המשפחה – אנו איתכם בצערכם.

רחל גינת

10.8.2018